

„ČE SAM ŽE PRIŠO
PREJK MAURJA,
MOREM DOMAU
PRITI”
str. 8-9

31. LIKOVNA
KOLONIJA
MLADIH
str. 10

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 6. septembra 2001 ☼ Leto XI, št. 18

Monošter, 25. in 26. avgust

„ŽE DUGO SAM NEJ TAK VESELA BILA”

Ranč sam se pripravljala, ka napišem članek o Srečanji porabskih Slovencev, gda je v našoj pisarni zacingo telefon. Zvali so nas Krpaška Jolanka (Mecsériné) iz Köcska, ka bi se prej eške gnauk radi zahvalili, ka smo je pozvali na srečanje. Oni so prej že dolgo nej tak veseli bili, kak ta dva dneva. Eške prej zdaj djaucejo, če si nazaj mislijo...

Dosta veselje pa skunz smo vidli v soboto kaulek podneva, gda so po vrsti prišli avtobusi iz Budapešte, Mosonmagyaróvára, Sombotela. Ništerni so prišli s svojimi avtomobili, drugi z cugom. Stari padaši, steri so gnauk svejta vküper v šaulo, na repo ojdli, sodacke bili, pa so se že dolgo lejt nej vidli, so se obimali i radūvali. Trgč bratke Terplange: Gusti je prišo iz Slovenije, kama je v petdesetij lejtaj mogo odskočiti, ka je slovenski školnik biu; Feri je notzopojdo cejlo Europo, ka je kamion vozo; Vendel se je par lejt nazaj iz Budimpešte znoso v ves Veresegyháza, ka ga prej spomina na njegvo rojstno ves, Verico.

Tri Kalmana sestre: Mici iz Sombotela, Jolanka iz Martonvására, Agika iz Budimpešte so spejvale kak slavčki, dobre vole je nigdar nej sfalilo. Zakonski par Fartek iz Hegyeshaloma: Fartek bači so bili vejndrik najstarejši med vsejmi, dapa nej se

njim je vnauzalo z nami vred pejski gortiti na Tromejo. Pa vörvlíte, ka so nej med slejdnjimi bili, steri so po strnini gorprišli. Tak ka so si zaslužili velki špricer, s sterim smo je pri kamni čakali.

Eni so precí od daleč prišli. Gospaud Šlemmer iz Subotice v Srbiji, tak on domanjo rejč že malo mejša s srbskimi besedami. Agneš Jäger z Nemčije ma moža iz Slovenije, tak nejž že baukše dé knjižna rejč kak gorenjenčarska.

Ene je žlata čakala že prva kak so prišli, z drugimi so prišli sorodniki večer na ples, tretje so sprvodili drugi den na mešo...

Prišlo je kaulek 160 gostov,

z domanjimi vret nas je druiden po kulturnom programu bilau kakšni 250.

Med gosti je bila državna sekretarka Magdalena Tovornik tó, štera je na konferenci prvi den gučala o tom, ka Slovenija vej, ka so manjšine, stere živejo zvün njene granice, bogastvo. Zatok proba vse več narediti, pomagati, dapa svojo dužnost mora spuniti Vogrski rosag tó, steri je podpisó vse evropske manjšinske konvencije. Za svojo materno rejč bi pa morali mi samí tó več včiniti, bole vöpunūcati prilike v matičnoj državi, več mlajšov bi morali pošilati v jezikovne šaule pa študirati. Francek Mukič, vodja slovenskoga radiona, je püsto,

ka kokaut (petelin) spojejeva trikrat, ka nas malo zbidi, nej ka bi nas zo manjšinski rakasti beteg, asimilacija. O tom, kak ne smejmo zgibiti, tanjati vse tisto, ka smo erbali (jezik, rojstno krajino, če smo rejšan daleč od nje itt.) je predgo v nedelo prisvetoj meši mladi župnik Ferenc Merkli. Na tau sveto mešo je prišo državni sekretar Csaba Hende, poslanec v madžarskom parlamenti Zolt Németh, predsednik županijske skupščine Péter Markó tó. Te den je bila z nami slovenska veleposlanica v Budimpešti ga. Ida Močivnik. Na vse programaj je biu prisoten g. Zlatko Muršec, generalni konzul v Monoštri.

Večkrat v tej dvej dnevaj smo vidli (pri kulturnom programu najbolje), ka bi dosti lidi vküper popejvalo z varaškimi ali števanovskimi ljudskimi pevkami, zaplesalo s seničkimi folkloristi. (Plesati je zavole bila prilika za tiste, steri so nej trno trüdni bili, pa so prišli na bal z ansambлом Slovenskorojški kvintet.) Mlajši s seničke šaule so tó flajсно špilali, so si zaslužili velko ploskanje.

Ka sta pomenila ta dva dneva? Za vsikšoga drugo. Eni so bili veseli, ka so leko srečali stare padaše, padaškinje, so se leko z njimi pogučavali, drugi so se tomi radūvali, ka so leko žlato poglednili, tretji tomi, ka so leko slovensko spejvali ali molili...

Vüpamo, ka so takši tó bili, steri so si potijoma obečali, ka če so že svoje mlajše nej navčili matere rejči, te do bar začnili vnuke včiti. Tau so nam pa skurok vsi obečali, ka če mo drugo leto pa organizirali srečanje, gvüšno pridejo.

28. avgust je den Slovencev na Madžarskem, na te den se je narodil Avgust Pavel. Dvej organizaciji - Zveza Slovencev na Madžarskem in Državna slovenska samouprava - sta se tak zgučali, ka ta kauli tauga datuma vsakšo leto organizirali Srečanje porabskih Slovencev.

M.Sukič

Ščuke v Somboteli

Slovensko društvo in slovenska samouprava v Somboteli sta za 24. avgust pozvala v

na plejatne škatule, na ribaš in vsefelé takšne čudne škeri. Skupina je ob 12. in 14. uri

prirediv. Na Glavnem trgi so meli senje, na odri pa so nastopali domanje in tihinske skupine. Iz Slovenije so nastopili cankovski tamburaši, „Odpisani“. Lani je trpo Karneval dva gni, soboto pa v nedelo. V gračenki frančiškanov so nutpokazali tabor in

Savaria od ustanovitve do kronanja svetoga Števana. Letos so organizirali Karneval Savaria za tri dni. Na Glavnem trgi so ranč tak meli senje pa nastop skupin, v več mejstaj v varaši pa eške družge programe: gledališke igre, lutkovne igre za otroke, kon-

ska igra se je nadaljevala od krala Andraša I. do smrti krala Matjaža. V Arheološkem vrti (Romkert) so odavali rimsko piti pa gesti- pa sužnje (rabszolga). (Nej za istino, samo za šalo!)

Sombotelški Slovenci smo po nastopu meli srečanje s Ščukami v prostoraj družtva, gde so nam tadale igrali. Ništerne pesmi smo vküper spejvali. Na kratko smo njim nutpokazali Sombotel, Karneval Savaria, slovensko društvo in samoupravo in prejkдали mali dar za spomin na te den.

Slovensko društvo je te den -ob 115. obletnjici rojstva - položilo venec na kip Avgusta Pavla, šteri stogi pred muzejem Savaria.

Pri uredničtvi programa sta nam pomagala Javni sklad za narodne in etnične manjšine na Madžarskem in Zveza Slovencev na Madžarskem, šterim se lepau zavamilo!

Marija Kozar

Pristavške ščuke na Karnevalu Savaria.
(foto: F. Mukič)

Sombotel skupino muzikan-tov in pevcev iz Slovenije, **Pristavške ščuke**. Zatok so si tau imé vódebrali, ka so v njenom potoki nejdavnik eške plavale te ribe (csukák). Zvün fud so vse škeri sami naredli, aj pa doma najšli. Igrali so na žago s pilo, na podkev,

imela nastop na **Karnevalu Savaria**. Med publiko so nej bili samo člani slovenskoga društva, liki dosta lüdi ji je gledalo pa poslušalo, šteri so prišli na Karneval. Karneval Savaria so organizirali oprvim v 1960-1 lejtaj. Leta 2000- po 31 lejtaj - so obnavili tau

Z veseljem so igrali v družtvi tó.
(foto: Marija Kozar)

življenje Rimljanov, Avarov in Madžarov. Zvečer pa smo si leko poglednili zgodovinsko igro, zgodovino varaša

certe. V gračenki frančiškano v smo letos leko spoznali življenje tüdi srednjeveški vitezov (lovagok). Zgodovin-

Športno srečanje

Dolnji Senik-Čepinci

Letos je že 23 lejt, ka se je športno društvo z Dolenjoga Senika oprvin srečalo s športniki iz Čepince. Edno leto mi demo v Čepince, drugo leto Čepinčari pridejo k nam. Stoj bi leko pravo, ka v tom že nega dosta veselja, vej pa telko lejt je tau že tak dugočasno. Po naši lüdjaj je

nej tak. Vsakšo srečanje je nika nauvoga, nauvi igralci, nauvo vodstvo, no pa staro pajdaštvo, ka je največ vredno. Pa kakšen je športnik? Če nase obleče dres pa vidi nika kraugloga, te več ne lade s seov. Tak je tau bilau 18. avgustuša v Čepinci, gda so najprvin mladi, te pa

starejši nogometiši, futbolisti igrali. Tau smo naprej vedli, ka so Čepinčari tak malo „čemerni“ na nas, zatok ka smo je lani malo „vönaklali“. Zdjaj so pa tak stiskavali, ka smo Seničarge mogli iz kombija iskati nikše žakle, gde mo gole nut klaji, ka ji je bilau zavolé. Mladi so špilali: Senik-Čepinci 4:8, starejši pa Senik-Čepinci 3:4. Te smo pa eške itak nej dokončali. Začnili smo vauže vlejti pa te so naši bili krepši, če rejsan so njim Čepinčari tak malo püstili tü. Edno kišto pira so dobili, naj se prej na kleta malo pokrepšajo.

Naš stari pajdaš Joži Kalamar z Gaborom Lazarom.
(Foto: I. Barber)

Dobili smo 12 golov, dapa zatok smo nej trno žalostni bili.
(Foto: I. Barber)

Takšo šegau mamó, ka zvün igralcov se pelamo eden k dru-

gomi eške drugi tü, ki tam zvün igrišča se deremo pa si prste grzemo, sploy pa če nam slabo de. Etak je letos iz Senika vsevküp 40 lüdi bilau v Čepinci. Organizirala ji je slovenska samouprava, njeni predsednik je Laci Bajzek, ekipo je pa pripravo Jožef Grebenar.

Lepau so nas sprejeli predsednik družtva Zvonko Lainšček, podpredsednik Ludvik Časar, naš stari spoznanec Vendel Gašpar, dobro so nam küjale ženske, na igrišči pa naša stara spoznanca Joži Kalamar pa Mirko. Od veiga Baug kakši vzrokov volo smo zmantrani prišli domau, dapa že na drugo leto mislimo.

Tau nam napameti odi, kak vönaprašimo Čepinčare, no pa tau tü, kak mo mogauči vse tau naprej sprajti, ka smo tam od nji dobili. Dobro rano, lepo igro, dobro padaštvo pa prijaznost, no pa dobro vremen. Vsem nasvidenje k leta, če mo zdravi pa mo živeli.

I. Barber

Papiri pripovedajo

Farbanje cerkve na Gorenjom Siniki

Cerkev na Gorenjom Siniki so povekšali 1938. leta. Zna-utra pofarbatu so več nej mogli, ka je bojna bila. V nedelo, 29. decembra 1963, so gospaud plebanoš Janoš Kúhar s predgance prosili lústvo, naj vkúpudajo penaze. Za 25. oblejtnico zidanja cerkve bi go radi od znautra tó vöpfungarbalu. Do 1. augustuša 1965 so lidgé vkúpudali 40.000 forintov. Pet lúdi je dalo po 1000 forintov, iz So-

pa njegova držina je ranč takšo življenje mejla kak življenje naši držin v Porabji. Narauo se je v pavarskoj držini, v sterój je bilau sedem mlajšov. Oča je trikrat odišo v Merko. Mati je ojdla na repo, sledik je „palejr“ gratala. Kak ka ženska bila. István Takács je na Madžarskem pofarbo več kak dvejstau cerkvi. Tak v varaš Eger, v Váci, v Máriaremete. Pa v Sombotelu, v púšpekoj cerkvi glavni oltar in ednoga od stranskoj oltara.

Cerkev na Gorenjom Siniki so povekšali v leti evharističnoga kongresa (1938), zatok so na plafoni namalani kejpi v zvezi z evharistijo: slejdnja večerdja, Kánaánska svadba, prvo prečiščavanje, procejsija na Tejlovo. Med temi kejpi so pa namalani štirge slovanski svetniki: Ciril in Metod, pa Mohor in Fortunat. Na

Sv. Ciril

prona so poslali 900 forintov, trgé so dali po 500 forintov, dva po 400, pet po 300, dva po 250. Tridvajsti lúdi je dalo po 200 forintov, 157 pa po 100 forintov. Iz stau menje forintov je vkúpprišlo 9000 forintov.

Načrte (terv) za pofarbanje je naredo György Leszkovszky, cerkev pa vöpfungarbo slikar Imre Gyermely iz vesi Gyulafirátót (gnes se cü Veszprémi sliši). 1966.-67. leta je freske na plafoni in oltari pofarbo slikar István Takács iz Mezökövesda.

István Takács je biu Madžar, od daleč je prišo k nam, de-

Sv. Metod

glavnom oltari je namalala Ježošova smrt.

Marija Kozar

V 16. številki smo leko šteli, ka se je ednoj ženski Marija skazala. Tü v Porabji

smo od tašoga eške nej ćili. Najgari (radovedni) smo bili, ka povej k tauma lústvo, dá valati ali nej.

Štjednjarska Rejza z Verice: »Štejla sam dja tó od tauga, ka se je Marija skazala. V dosti mejstaj se je že skazala, zaka bi se pa tū pri nas nej mogla skazati. Čüde so vsigdar bile pa baudajo tó. Človek dostakrat šte, ka po svejti gnauk tū, gnauk tam se Marija skaže. Pa če kakšne žalenje ma, te tau tapujej. Gde se večkrat skaže, tam te že romarski kraj gra-

...bi mi etoga reda sploj lagvo šlau. V tauj leti je do konca žetve vse vreda šlau. Malo süče, malo deža pa je zatok vse živelo, raslo, zrejlilo. Gda so pa lúdje žetvo obredili pa so znauvič orali za repo, se je ešče nej vidlo, ka buma ta repa de sploj v nevauli. Zdjaj že več kednov nega deža pa na njivaj - gde eške tuj pa tam lúdje majo pauv - je vse süjo. Aj Baug da, ka gda te té misli šteli, te de že vse vreda. Tau je tak, ka nam lúdam niške ne nagudi. Kak tau de? Nakak sploj malo cajta ma, rad bi kaj venej napravu. Zvečre posluša radio, gleda televizijo, ka de na zranjek gučo, kakšo vremen de. Pa te odvisno od toga, sto je tau. Če je vóren človek, te Boga moli, naj zranja dúnok nede dež, vej pa drugi den že leko. Samo ka je na drugi den pa kak-

Ka mislite?

ta s tistoga. Leko ka ta ženska, sterój se je skazala Marija, se od tauga boji, neške ka bi njena ves romarski kraj gratala. Dja ji vördjam, ka se ji je Marija skazala.

Rudi Nyiró iz Števanovec: »Dja ji vördjam. Zato, ka bi tašo samo tak nej vónajšla. Nej je zato vónaj-

šla, ka bi se valila, vej pa eške njeno menje ne vejmo. Zato ji tó vördjam, ka se je z menov zdaj nej davnik tó nika zgaudilo. Do tejsa mau sam dja v tašo nika nej vördjo. Dapa zdaj že ovak mislim. Gnauk zazranka se je tau z menov zgaudilo. Dapa ne povejm ta, ka je bilau. Za-

to ka bi se lústvo smejalo. Tau pa meni nej trbej. Istino ma tista žena, ka je menje nej vöovadila. Kak nauro lústvo djeste, samo bi se špotalo. Dapa dja ji vördjam.

Sólin Vendel iz Števanovec: »Kak staro lústvo goči, nika mora biti, ovak bi svejt nej stau. Dapa dostakrat je zato nej vse tak, kak lústvo goči. Eden nika povej, drugi te nika vcuj deje pa tretji tó, na slejdnje pa te že cejlak drúgo vöpride. Dostakrat je človek tak, ka misli, ka je kaj vido, dapa nej, samo sam sebe puštraši. S tejm tó skrb trbej meti, prvin naj se potjisi, ka je vido pa samo po tistim povej, ka se je kaj skazalo ali nej. Zdjaj že več čüd djeste, kak prvin bilau. Zato ka so prvin nej dopistili lúdam od tauga gočati. Te je drúgi svejt bijo. Od edne čüde človek zato stalno ne vej prajti, ka istino ali nej. Zato ka z drúgoga sveta eške niške nej nazaj prišo. Dja tau pravim, ka zato nika mora biti, dapa vse zato nej tak, kak pravijo.«

K.H.

Če bi ge bio paznik narave...

ša prireditev, stero po šegi zdaj že večkrat venej držijo. Pa se začne vse znauvič. Zdjaj tisti moli, steri prireditev drži. Samo te den naj bau lejpi. Pa de eške tisti tū Boga molo za lejpi cajt, steri je dosta v svojoj življenji ja nej molo. Pa te pride na red naš paver, pa pravi, ka je tau zdaj že nej za trpeti, dež, dež trbej. Vse vöposene.

Takšo se tū zgodi, ka povejmo, v Varaš so dobili lejpi dež, takšoga, ka so se skurok zalezali, na Gorenjom Siniki pa edno kaplo nej. Te smo pa tak malo čemerni, nevoščeni pa zbantivani. Tuj nede, gde bi najbolje trbelo!? Nega pravice na svejti!

Čüjemo pa, ka je po taum velkom svejti kelko pa kelko lúdi zaničala velka voda, mnogo lúdam vzela domove. Pa za toga volo nam nej trbej daleč

titi, na Vogrskom je tū strašno bilau po ništarni krajinaj. Dosta lidi eške gnes nema svojga doma pa buma že nede daleč, gda mraz pride.

Dosta lúdi spitava, zakoj je tau etak napravleno.

Pravijo, ka je prej tau prva nej bilau. Po mojom je inda svejta tau ranč tak šlau, samo ka smo te nej vedli od celjoga svejta. Na gnes z novin, televizije eške tisti den zvejmo, gdekoli se je kaj zgodilo. Moderni svejt živemo, vse »dosegnemo«. Edno zatok nej. Ne moremo zapovejdati naravi. Ne moremo si dež ali ranč sončevne dneve zapovedati. Tau je nej nam zavüpano. Eške dobro, ka nej. Vej bi pa te nigdar nej üšo dež ali bi pa nigdar nej sijalo sonce zatok, ka smo mi lúdje že takši. Nika se nam ne vidi.

I. Barber

Prišli so prišli...

25. avgusta so prihajali porabski Slovenci z vseh krajev v Monošter v Slovenski dom.

V restavraciji Lipa so je pozdravili gostitelji, predsednika Martin Ropoš in Jože Hirnök.

Na konferenci smo se pogučavali o tom, ka bau z nami, Slovenci na Vogrskom.

Gor na tromejo smo šli s slovenske strani. Iстина, ka je malo strna paučam, dapa zatok smo vsi gorprišli.

Friški luft nas je lačnoga pa žednoga naredo, zatok smo se veselili domanjim pogačam, s sterimi so nas čakali člani turističnoga društva Tromejniki s Trdkove.

Gde je pa ta tretji fudaš? Pomaleg začne vkúpstanjувati „pevski zbor“. Brezi spejvanja nega srečanja.

Večer na bali je špilo ansambel Slovenskogoriški kvintet. Es smo zatok več lidi čakali.

V nedelo je bila pri svetoj meši varaška cerkev puna, dosti lidi je prišlo z Varaša, Slovenske vesi, Sakalauvec. Mešani pevski zbor A. Pavel je trno lepau spejvo.

Ka nam je lagvo spadnilo?

Slovenska zveza pa Državna slovenska samouprava sta že od drugin organizirale srečanje porabski Slovencev. Cilj tej srečanju je, naj se Slovenci, steri živejo daleč od svojega rojstnoga kraja, leko srečajo s svojimi stariimi znanci, s svojo žlatov, naj se vtjuper leko nazaj spomijnajo na svoja lejpa porabska lejta, naj se mirno leko pogučavajo v svojem maternom geziki, naj spoznajo, kak držimo gora kulturo, vrednost, katoličansko vero, naj zvejo, vidijo, kak živemo mi, steri se držimo v našoj lepoj maloj domovini, v Porabji. 1997. leta smo meli samo Državno srečanje, pozvali smo samo tiste Slovence, steri živejo zvójn Porabja na Vogrskom. Na letošnje srečanje pa iz vsej rosagov, kak sam že pisala o tejm. Normalno, ka smo brigo tū vekšo meli. Z veseljem smo se pripravljali pa mo se pripravljali po tejm tū. Zatok, ka od toga baugšoga nejga, gda se lüstvo tak slobaud vzeme od nas, ka je lej-piva dva dneva preživalo pri nas pa naj nji ne pozabimo pozvati drgauč. Baug vari, tau se nikdar nede zgodilo, ka bi ranč na nji pozabili, steri so nam tau veliko poštanje pokazali. Na letošnje srečanje smo razposlali obvestila na 240 atrejše, nazaj so se zglasili z 86 atrejšov, tau je bilau 183 lidi. Zvójn toga smo pozvali več gostov, člane predsedstva organizatorov, medije. Na prvi den smo računali na 220, na drūdji den pa s kulturnimi skupinami vred na 300 lidi. Normalno, ka smo vse za telko lidi pripravljali. Naš namen je biu, naj vse več informacij dobijo, vse naprej vejo pa malo brig pa cerige majo za volo srečanja tuj v Porabji, steri se dajo pozvati. Gda smo razposlali vabila, pozvanja, smo v dvaujom geziki vcuj napisali vse informacije, ka je potrebno vedeti. Zvójn toga so skaus v stiki bili z lidami Irena Pavlič, predsed-

nica Društva Slovencev v Budimpešti, Marija Kozar, predsednica Slovenske samouprave v Sombotelu, pa Djurec Šulič, predsednik Slovenske samouprave v Mosonmagyaróváru. Z njimi

smo štja zadnji den pred srečanjem prejkpoglednili lišto, vej so pa na avtobusaj oni sprevaljali lüstvo do Varaša. Zadnji keden je prejk nji več lidi dola pravlo, ka ne more priditi. Njim se trno lepau zahvalimo, ka so tau na skrbi meli. Normalno se tau tak dela, če kaj vcuj pride cloveki. Steri so bili na lištaj, za tiste smo naraučili posebne avtobuse iz Mosonmagyaróváru, z Budimpešte, s Sombotelu, tuj v Varaše pa za tiste, steri so se z drugi krajov, rosagov zglasili pa za domanje pozvane goste. Etak se je štiri avtobusov napautilo na Tromejo. Samo, gda smo se že vsi na avtobuse skvatejrali, na našom varaškom nas je tak malo bilau, ka bi štja plesati meli plac. Te se je vrag vöskazo! Kak se je tau leko zgodilo? Na teltja ne vejmo računati ali telko višašnji pejnaz mamu, bi stoj leko pito. Sploj nej! Tau je pauleg toga bilau, ka so se nisterni samo zglasili na srečanje, priditi so pa pozabili. Mi tū na taum svejti živemo, vejmo, ka gdakoli vsakšoma leko kaj

vcuj pride pa ne more titi ta, kam je pozvan. Depa cloveško poštanje tak želi od nas, ka, če dójn ne moremo titi, gde računajo na nas, te njim tau vse prvín na znanje damo, zatok ka vejmo, ka se nekak nalatjövva pauleg nas. Gnes, gda skur vsakši ma telefon, tau sploj ne more biti problem. Če se njim je vnaužalo nas gora pozvati, zakoj so tau nej mogli prajti predsednikom društjev ali samouprav. Problem vidim samo v tejm, ka so tej lidgé štja za telko nej poštožvali naše dve organizacije, ka bi nazaj prajli. Delo je

štja itak najmenja, tisto se pozabi, depa zamanska ceringa, tista se ne pozabi, litji plača. Povejmo, s Pešte bi za 41 lidi dojšlo zapovedati normalen avtobus, nej pa za 55 lidij velki avtobus, steri 280 forintov ma za kilometrino. No, s tejm ne pravim tau, ka so samo s Pešte nej prišli vsi, z Mosonmagyaróváru je tū prejk deset lidi (dvej držini) menje prišlo pa ranč tak z drūdji krajov. Kaulek 30-40 lidi vtjuper je že dosta. Naletja pravi stoj, vej pa gda smo vidli, ka je dosta menja lidi, zakoj smo nej stauptili. Tau je ležej prajti, kak tanaprajti, nej zatok, ka smo nej steli, litji zatok, ka se že nej dalo. Vsakši dobro vej, ka za eno držino trbej naprej zbroditi pa kreda djasti tak gesti, kak mesto, nej pa za prejk 200 lidi. Pauleg bala smo za prejk 500 lidi dali s slovenčarskimi futbolisti vtjup zvoziti stole, stolice od Gorenjoga Senika do Rönoka. Velki šator smo dali gorapostaviti za veliko ceringo. Depa vuj snili smo se kak Talajnin pes. Dojšlo bi polonja. Zatau

smo se tū brigali, sto kak pride po večergi do daumi ali hotela, gde prespi, kak leko pride nazaj na bal pa kak domau z bala. Na tau smo računali, ka več lidij že od trójdnosti ne pride nazaj od te, steri so od daleč. Tau se raz-

ka je Eržika Šoš na skrbi mejla te buse tū, etak je enoga nazaj poslala, ka se je štja eden vcejlak nej napuno. Avtobus je pelo šenki ta pa nazaj. Gospaud so vönjali pri meši v Števanovci, mi smo pa vöspisali po vse tri

mej. Depa na tau smo nej računali, ka domanji Slovenci na teltja ne pridejo na poletni slovenski bal, gde bi se leko srečali s stariimi znanci tū. Slovenska ves je redno vö rutjivala, s Sakalauvec so tū pauradno bili, z Varaša so zatok tū prišli, ali z drugi vasnic bi vsevkuper na dve rokaj leko preštejla lidi. Domanji lidi je vsevtjuper prišlo kaulek 100. Tau je zdaj za naše organizacije rejsan sramota bila. Pitanje, gde so bili..., gde je bila ves..., ali tisti, steri tak radi odijo na fašenski slovenski ples. Bila je sobota, ansambel je biu iz Slovenije pa leko povejn, ka dober, propagando smo tū napravljali, vstopnina je samo 500 forintov bila. Ka je te držalo nazaj mlado pa sredno generacijo? Velko pitanje mi ostane. Etak je vnoči velki bus pá skur prazen leko brlancko prauti Gorenjomi Seniki. Na drugi den smo tū na več domanji lidi računali, ka pridejo na sveto mešo. V Števanovci te den nej bila meša, ka so varaški gospaud pomagali slöziti dvojezično mešo našomi slovenskomi gospaudi Ferini Merklini. Zatau sta bila dva avtobusa vöpostavljeniva za števanovsko, andovsko pa veričko lüstvo. Eške dobro,

vasaj v našom domanjom geziki. Na žalost je s Senika tū malo lidi prišlo s posabnim busom. Hvala Baugi je zatok varaška velka cirkev puna bila z verniki. Tau vejmo, ka je leko žau vsejm, steri so pri tau meši nej bili. Gospaud Merkli so takšo dvojezično mešo slözili, ka je lüstvo - tak Slovenci kak Vaugri - z velkim zadovolstvom šlau z meše pa se je samo o tejm pogučavalo.

Tū se moram zahvaliti lidam, steri so nase vzeli brigo, ka do sprevaljali lidi na avtobusaj. Vsi so meli veliko brigu, zatau so vredni, ka se njim eške gnauk po menji zahvalimo. Tau so: Elizabeta Šoš, Irena Šterc, Vera Gašpar, Eva Lazar, Laci Brašič (z Óvara), Irena Barber, Laci Bajzek pa Magdalena Bartakovič.

Na konci bi telko prajla, vejmo, ka se pauleg mojoga pisanja dosta lidi užali, nisterni do čemerni tū name. Če te mi dali valati ali nej, moj namen je, naj se takšne stvari ne zgjdijo več, nej z nami pa ne z drugiimi organizacijami.

Vsejm tistim, tak domanjim kak gostom, steri ste pa prišli na sterikoli naš program, se s srca lepau zahvalimo.

K. Fodor

OD SLOVENIJE...

39. mednarodni kmetijsko-živilski sejem v Gornji Radgoni

Mednarodni kmetijsko-živilski sejem, najpomembnejši dogodek na področju kmetijstva in živilstva v Sloveniji - potekal je od 25. avgusta do 2. septembra - so prvič v njegovi zgodovini odprli z grenkim priokusom, saj se ga rejci goveda, svinj in drobnice niso udeležili. Direktor prireditelja, Pomurskega sejma, Janez Erjavec je povedal, da se je to zgodilo iz "nam nerazumljivih razlogov in upamo lahko, da tak način reševanja problemov ne bo praksa nosilec slovenskega kmetijstva na poti v Evropo". Po besedah kmetijskega ministra Francija Buta je "reforma slovenskega kmetijstva in živilsko-predelovalne industrije, kljub težavam, ki jo spremljajo, na dobri poti, zato se njeno uresničevanje in izvajanje ne smeta zaustaviti. To bi bila usodna in nepopravljiva napaka." Predsednik državnega zbora Borut Pahor, ki je sejem odprl, pa je med drugim povedal, da bo slovensko kmetijstvo verjetno delilo usodo drugih držav kandidat za vstop v EU in bo "do neke mere talec razmer v skupni kmetijski politiki. Toda prav zaradi nakopičenih težav in strukturne krize kmetijstva ne smemo pustiti na cedilu".

Odprta so se ob številnih domačih gostih udeležili tudi predstavniki tujih veleposlanstev v Sloveniji in kmetijskih ministrstev iz Češke, Hrvaške, Izraela, Litve, Hrvaške in Republike Srbije.

Kljub bojkotu rejcev so čast razstav reševali razstavjalci konj, posebej Lipica, kozjerejci, perutinarji, kunčjerejci in rejci malih živali. Rdeča nit strokovnih posvetovanj sta bila slovensko priključevanje EU in sonaravno kmetovanje. Na sejmju je bilo več kot petdeset predavanj, predstavitev, okroglih miz in srečanj, podelili so nagrade z ocenjevanjem mleka in mlečnih izdelkov, mesa in mesnih izdelkov ter vina, vsi so po generalni oceni visoke kakovosti in boljši kot v drugih državah, kar so potrdili tudi mednarodni ocenjevalci.

Letos se je na gornjeradgongskem sejmišču na 52.000 kvadratnih metrih površin predstavilo 1400 razstavljavcev iz 24 držav.

Na „repo“ so me tū nej pūstili, ge sam pa odskočila...

Na srečanji porabskih Slovencev smo se takšimi našimi Slovenci srečali, stere smo do teja mau nigdar nej ali pa bola na rejčki vidli. Ge sam ranč tak zopojdli z edno žensko, stera gnesna Črejpniki žive, rodjena je na Gorenjom Seniki. Gda je sprejem biu v Lipi, je staučila k meni pa me je prosila, najgo kak najbola brš gor poiskem, ona ma za novine Porabje nika. Če stojt lak lepau zove cloveka, je nej mogauće odpovedati. Gda sam si vsedla v nje-noj lepohiši pa sva si malo pripovedjale, je naprej prišlo, ka se je Mici Sukič-Tot 1999. leta v našom kole-darici sama predstavila, nika od sebe že pisala. Te smo zvedli, ka je kak dejte očo v bojni, mater med boj-nov zgibila. 10 lejt stara je bila, gda je stare stariše tū zgubila, pa go je te njena tetica gor ranila.

„Brez starišov je trno žmetno bilau,“ pravijo Mici. „Očini sestra so me vzeli, gda sam 10 lejt stara bila pa sam ge mogla obrediti od tistoga mau pri rami vse, ka je drugi nej sto delati. Nejsmo mi kúpili gvanta, te tū nej, gda sam že dekla bila. Nikam so me nej pūstili. Ge sam pa vidla, ka dekle v vesi, stera na „repo“, sezonsko delo odijo, so si lepe obleke kúpile, so po balaj ojdle. Pa te so me te moje dobre padaškije - gda sam 20 lejt stara bila - nut sprajle na repo. Samo ka so tau doma nej pūstili meni. Ge sam se pa vnoči vkúp spakivala - dosta mi je nej trbelo pakivati, ka sam nej mejla - pa sam na gankine dvere vovjušla pa hajde v ves.

Zazrankoma rano so že te druge tū prišle, pa gda bi že šli, je moja „mama“, tetica z biciklinom za menov prileteja, zatok ka so me zazrankoma nej najšli v posteli. Tam je takšo rabuko zagnala, ka sam mislila, ka de vse vkúp letelo. Depa ge sam nej domau ušla. Geseni, gda sam 6 metjarov sildje pripe-lala domau pa sam se malo gor oblekla, te so več nej tak

černi bili pa so mi več nej branili na repo titi. Edno nevolu sam zatok naprajla. Tisto prvo leto sam sina marofi doj dala zrezati kite. Za toga volo so me tak za vlase zvalčili, ka so mi te kratke vlasé skurok vse vöposkūbili.“

• *Gnes živeš na Črejpniki. Kak si es prišla?*

„1960. leta sam najoprvin bila na repi, na drugo leto sam v Baranji bila na repi. Na cuji sam spoznala ednoga železnčarja, s sterim sva začnala vkúp ojditi. Doma so mi ga nej sploj, depa zatok

broga moža, pet mlajšov pa vnuke. Žalostno je tau, ka z nikim ne morem gučati slovenski. Deco sam nej navčila. Večkrat napravim tak, ka včasín-včasín kaj komandiram pa me ne poslušuje, te nijm pa pravim slovenski. Kak me te gledajo, je smeššno, depa včasín znajo, ka mi je zavrelo.

Kak so me tūj sprejeli tistoga reda? Mam lagve spomine tū. Če rejsan tak na heje, depa kelkokrat sam čūla - nej v držini - ka prej ti Mica, ti si samo zazrankoma do 9. vöre čedna. Večkrat so

ko pa se zavalim vsem tistem, ki so se trudili za tau, pa omogaučili tau lejo srečanje. Rada bi bila na bali tū, trno rada mam muziko, samo ka plesati ne morem, etak sam pa bola se vkraj držala.“

• *Vidim Mici, ka skauz edna knjige stiskavaš pa baužaš. Tau so knjige, stere so nej dugo od Marije Kozar vödalji pa v njim piše od Gorenjoga Senika.*

„Te knjige mi je eden moj sin za darilo kúpilo, ka so prej tau od moje rojstne vesi knjige pa naj se radujem. Rejsan sam rada bilaj tejm knjigam, depa samo te sam se po pravom raduvala, gda sam dva kejpa najšla v njij od mojga očo pa od matere. Po pravom sam ednoga nej poznala, zdaj je leko tūj v knjigaj poglednam, svojim, našim pokazem.“

• *Že je tak 40 lejt, ka si odišla s Senika. Kaj tebe znamenije gnes Senik, ka ti znamenije materni gezik?*

„Na Seniki živetje več ne morem, držina mi je tūj, moja usoda me je es prinisla. Kak sam pa že povedla, clovek ne more pozabiti svojo rojstno ves, svoj jezic, če rejsan na gnes že žmetno gučim slovenski, zatok ka nejam priliko si z nikim nej gučati. Srečati pa moje „indašnje“ padaškinje, mi je vse. Od nji mi vse napamet pride pa etakšoga reda na lagvo ne mislim. Lepa je bilau na Seniki, te smo bili mladi.“

I. Barber

Mici Sukič-Tot s Črejpnika.
(Foto: I. Barber)

branili. Tak so prajli, ka pa ge skem s tejm stujim poj-bom, vejga pa prej vöter po-fudne pa ga odnese. Depa müva sva se vse bole vkúp spoznala tak, ka sva vse za edno leto oženila pa sam odišla z Gorenjoga Senika. Nigdar ne pozabim, gda sva že sploj vkúp ojdla, sam ga zatok gnauk fejst nut nape-lala. Na velko soboto je prišlo k nam, mene pa nin nej. Ge sam z našimi pojbmami k ognji ušla pa sam cejlo naučtam z mladimi plesala, on je naj nej vedo, gde sam. Ka je nej vedo, mogo je domau titi. Te sva malo v svaji bila, depa vse je vred prišlo. Moja tetica pa svak sta v mojom rami bila, ram sam ge erbala od starišov. Grunta je tū bilau, etak sam pa tau skurok vse odala pa s pejnazami smo 1965. leta na Črejpniki gor zozidali svoj ram. Zdaj mam svojo lejo držino, do-

se caunali za toga volo tū, ka sam tistoga reda eške nej tak dobro znala vögrski. Gnes je pa zatok tak, ka skurok so mi nevoščeni. Gdaleko ta pa es dem, povejmo kak zdaj na tau srečanje, mi pravijo, kak je meni dobro, ka znam dva jezika pa leko po takšij prireditvaj odim. Pa te zdaj vöponuicam prili-

Spremljajte televizijsko oddajo

SLOVENSKI UTRINKI
vsak drugi četrtek ob 13.00 na

1. programu madžarske
televizije.

Naslednja oddaja bo v četrtek,

13. septembra 2001.

Ponovitev v soboto, 15. septembra,
ob 11.05, na 2. programu.

„Te pa za edno leto, če nam Baug dopisti...“

Fartek Károlyné po domanju Pekina Rejzek so na srečanje prišli iz Hegyeshaloma. Z njimi sam se pogovarjal na Gorenjom Seniki v njinoj rojstni vesi v soboto večer.

- Kak tau, ka ste se tak zbrodili, ka pridete na tau srečanje?

„Jaj, tak celau sam rada, ka so nas pozvali. Tau je moja rojstna ves pa gnes sam tašo priliko mejla, zato sam se tak zbrodila, ka eske gnauk mo don leko vüda mojo rojstno ves, Gorenji Senik.“

- Gda ste doj z autobusa stau-pili, venak so že s Sombotela pa s Pešta to busi prišli. Zato ste spoznali tiste Gorenjisinčare, s šteremi ste lekar vküper v šaulo ojdli ali pa je bilau taše, ka ste mogli brodit, ka jaj, taše spoznani mi gē, depa don ne vejm, ka što tau more biti?

„Tašo je to bilau! Rejsan smo se tam v Lipi srečali s tistimi, steri so z drugi busi prišli. Te gnauk sam samo napamet vzela, ka

več kauli mena stogijo pa me te lovi, tisti lovi. Bilau, ka sam en cajt mogla brodit, ka sto pa je tau gē, depa clovek zato gor prišo.“

- Zato je đuga paut od Hegyeshaloma na Gorenji Senik. Kak čütilte, vrejdo je bilau na tau dugo paut titi?

„A, vrejdo bilau! Tam v Slovenskom domi je vse lejpo bilau pa dobro smo se čütili. Zdjaj vačer sam pa tu pri sestri pa tau ma tu fejs veseli. Tau mi nikdar nede žau, ka sam prišla na tau srečanje.“

- Kak broditte, zato bi večkrat trbólo tašo srečanje narediti, ka se vsi porabski Slovenci nagnauk srečajo?

„Tak so nam obečali, ka zdjaj potontoga tak škejo, ka vsikšo leto gnauk bi radi meli tašo srečanje, če bau prilika za tau.“

- Soboto je od slovenskoga doma autobus ušo na Tromejov. Vi ste to ojdli?

„Nej, ge sam že stara zatau, ka tam daleč trbej titi pa tau več nej zame gē. Ge sam dačas pri

sestri ostala pa tu smo se malo pogučavali.“

- Vačer pa eske veselica bila. Kak čütilte, ta te malo šli, pa malo kaulerut poglednete, ka se tam godi?

„A, tau več nej! Za nas več nej ge taši bal, naj se mladi veselijo. Ge sam bola pri svojoj rodbini gē pa nas tau to veseli. Istina, ka bi rada vüda, depa na žalost stari smo gratali.“

- V nedelo te že mogli tanazaj titi, depa eske eden lejpi den je pred vami. Sveta meša bau v Varaši, potistom pa kulturni programi in gledališči, depa potistom de pa trbólo nazaj domau, v Hegyeshalom titi, gde je zdjaj že vaš dom. Zato jalí vam prvi dom, Gorenji Senik, ali ste pa tak to zadovolni, če na leto gnauk-dvakrat leko pridete?

„Na žalost, morem zadovolna biti. Prva ipa sam zato večkrat leko prišla, depa zdjaj več nej, ka čleki lejta tadejo pa več néde tak. Jaj, dostakrat brodim na dom pa včasik se mi tak tauži

po domi. Zdjaj nej davnik je sestra malo to bila pri meni, zdjaj smo pa mi malo prišli pa zdjaj venak malo tapozabim. Te pa za edno leto, če nam Baug dopisti, se pá leko srečamo.“

- Zaka ste si nej tak zbrodili, ka na eden keden ostanete na Gorenjom Seniki pa te bi vse sestre pa žlato leko gorpoiskali. Nej bi baukše bilau?

„Dje kajpa nej! Baukše bi bilau, depa čleka domau, li domau vleče. Clovek nikdar ne vej, ka se doma kaj zgodi. Istina, ka te se to leko zgodi, če je stoj doma, depa te je clovek don doma biu.“

- Obečali so vam, ka kleti pa bau srečanje porabskih Slovincov, te pa s tašim velkim veseljom pridete kak zdjaj?

„Jaj, če mi Baug dopisti, te bi zato pá rada prišla, depa ne vejm, ka sam že stara gē pa što vej, če mo eske gnauk leko vüda rojstno ves, depa preveč bi rada, preveč.“

Monika Dravec

... DO MADŽARŠKE

Ena milijarda za razvoj regije

Regionalni razvojni svet za razvoj zahodnega Prekodonavja je razpisal natečaje za razvoj območja. Sredstva so namenjena predvsem razvoju turizma, vključno z vaškim in termalnim turizmom, razvijanju prometne infrastrukture (prometni koridor sever-jug), posodobitvi dvopasošnic št. 8 ter raziskovalni dejavnosti. Svet podpira tudi razvijanje kolesarskega turizma oz. prireditve, ki želijo popularizirati le-tega. Na razpis se lahko prijavi samouprave, neprofitne organizacije, pri določenih temah tudi gospodarski subjekti. Rok za vložitve natečajev je 31. september.

Začelo se je novo šolsko leto

Uradno se je z 29. avgustom začelo šolsko leto 2001/2002 na Madžarskem, ki bo trajalo do 14. junija. Nekateri šole so po dogovoru z ustanovitelji ter svetom staršev šolsko leto začele šele 3. septembra. Za njih bo šola trajala do 19. junija. Prvo polletje se bo zaključilo 25. januarja. Jesenske počitnice bodo trajale od 28. oktobra do 4. novembra, zimske pa od 23. decembra do 2. januarja. Spomladanske počitnice bodo od 27. marca do 2. aprila.

Izleti in romanja

- 1. septembra je Slovenska samouprava v Sakalovcih organizirala romanje na Brezje. Romanja se je udeležilo 50 ljudi. Romarji so si po opravljenem obredu ogledali tudi Bled in okolico.

- Doljnjeseniška slovenska samouprava organizira 8. septembra romanje in izlet v Slovenijo. Dopoldne se bodo romarji udeležili sv. maše pri Gradu, popoldne bodo obiskali Ptuj in Ptujsko Goro.

- 13. septembra organizira Društvo porabskih slovenskih upokojencev izlet v Sombotel. Upokojenci si bodo ogledali cerkveni muzej ter skanzen.

Vaške igre na Gorenjom Seniki

Pomalež že večletna tradicija baudje, ka Slovenska samouprava na Gorenjom Seniki kaulek 20. avgusta, svetka sv. Števana krala, v vesi vküp

dobro vküp pobrati, ka so organizatorji dostafele pa ranč nej leke špile vönajšli. Na čas je trbelo goščice lupati, kukarcko luščiti, prigline prejk

glaz vina so si zatok vküp „nabrsali“. Najbolje je te fajn djalo tekmovalcom, gda so z vodau napunjene plastične balone eden drugomi lučali. Gda se je eden ali drugi balon razpočo, so se fajn skaupali igralci.

Nej je pa falilo gesti pa piti tu nej. Mlade sakačice so küjale gulaš, ka je tak denilo, ka so cloveki sline tekle. Šolarje pa deca iz vrtee so se tu špilali. Na čas so pili kolo pa te glavni organizatorji so njim tu dali dar. Najlepše je te bilau, gda so tej mali štrik vlekli.

Glavna organizatorja - predsednica samouprave Eva Lazar pa podpredsednik Lojzek Hanžek - sta se pobrigala za tau tu, ka je vsakša ekipa dobila priznanje tu. Tekmovalci so si zaslužili večerjo tu.

Tej mali so pa vauže vlekli.

Večer v 8. vöri je pa gorenjenička folklorna skupina na šaulskom igrišči organizirala veselico. Na bali so igrali Fantje rdečega brega iz Slovenije. Gvušno, da tau tradicijo zdržijo na Seniki pa se te kleta znauvič srečamo.

Prispevek in sliki: I.Barber

Ekipa so postavlene.

pobere civilne organizacije pa organizira vaške igre. Letos so se tauj prireditvi pridružili gasilci, folklorna skupina, pevski zbor, športniki pa ekipa (csapat) Cifer krčme.

19. avgusta popodneva v 3. vöri so začnili tekmovanje (verseny) pa je držalo 3 vöre dugo. Ekipam se je trbelo

žagati, pivo piti, čokolado gesti, v zaklaj skakati. Bile so takše igre, ka povejmo, eden glaz so doj djali na travo pa je od nistarni metarov te glaz z labdov trbelo zavadiiti, naau-pak obrnauti. Nistarni starejši so gledali te mlade, steri so nej zavadiili pa hajde, oni so se tu ta postavili. Šlau njim je ali nej, nej važno, liki eden

„Če sam že prišo prejk maurja,

Pred par meseci eden zranek, gda sam delat prišla pa sam gledala na računalniki (számítógépen), če nam je stoji piso, sam začudeno vidla, ka je edno pismo, eden e-mail prišo z Merike. Sto je pa tau, steri se nam od tak daleč zglaslo? – sam si mislila.

Gda sam preštejla pismo, bilau je napisano v našoj lejpoj domanjoj rejči, sam zvedla, ka je gospaud daubo naš atrejš od svojoga brata. Brat je pa daubo naše novine od Vere Gašpar, stera je na gledanji bila v Meriki. Toni pa Laci Kozar sta od tistoga mau našiva najbolja vörniva bralca tam prejk velke vodé.

Nej tak dugo nazaj edno nedelo zazranka je doma cingo moj telefon. Zvala me je tetica Čuk z Dolenjoga Senika pa mi je pravla, ka domau pride njeni brat iz Merike pa bi rad prišo malo nas tó poglednit v uredništvo. V prvom momenti sam nej vedla, sto pa kakšen brat, te smo pa zatok brž razčistili, ka je te brat Anthony Kozar, **Toni Kozar** ali kak so ga doma zvali Kodlin Toni, naš »stari znanec«, istina, ka smo se osebno eške nigdar nej srečali.

Tak sta te gospaud Toni pa njina sestra prišla k nam v uredništvo. Gda smo jim pravli, ka bi radi z njimi en interju naredli za radio pa novine, so se malo kraj vlekli, ka prej oni več ne vejo tak lupau slovenski gučati... Steri ste je poslušali po Radioni Monošter, ste leko čüli, ka dosta lepše gučijo, kak nisterni, steri tó živemo. Leko, ka so kakšne reči že pozabili, nej so pa pozabili, ka materno rejč moraš tak ljubiti kak svojo mater.

Kak je iz Kodlinoga Tonina Anthony Kozar grato? – smo je pitali.

- Iz Kodlinoga Tonina sam Anthony Kozar grato, gda sem odišo v Meriko. Toni ali Antal po vogrskom je po merikanarskom Anthony.

Kak ste prišli do našoga atrejša? Odked ste znali, ka na Vogrskom gestejo slovenske novine?

- Slovenske novine sam najprva od svojoga brata daubo. On mi je pokazo, ka ste je vi njemi pošilali. Ge sam se trno radüu, gda sam te novine što, ka je dosta tašoga staroga pisanja bilau, ka se je meni trno povidlo.

Steroga leta ste odšli z Vogrskoga rosaga?

- Ge sam odišo 57. leta iz Gyóra.

Kak ste pa v Györ prišli z Gorenjoga Senika?

- Gda sam notrik rukivo 50. leta, najprvin sam v Pešt prišo. Tri lejta sam sodak biu, eno leto sam v Pešti biu, dveje pa v Györi. Gda je moje slejdnje leto bilau, sam si

tam delo poisko v ednoj fabriki. Gda sam dojruckivo, za en keden sam že tanazaj üšo delat.

Vas je revolucija (forradalom) v Györi najšla?

- Name je revolucija za tri lejta v Györi najšla. Strajk je biu, niške nej delo, vse rusuške spomenike so dojruckili. Nekak je tau dojmam (fotografiral). Gda so nas Rusi dojpobili, te so nisterni po tom kejpji, sliki šli pa so nas iskali.

Vi ste se tó bojali, ka vas najdejo? Zatok ste mogli odkaučiti?

- Tak je bilau. Gda sam ge tau zvedo, ka nekak išče nas, sam si tak brodo, ka baukše baude, če odidem.

Pri Györi ste taprejk šli v Avstrijo ali ste nazaj na Senik prišli?

- Ge sam te iz Gyóra prejk nauči domau prišo. Granico sam dobro pozno pa sam te odted odišo.

Ste samo tak na »prazno« šli ali ste meli zgučano,

ka de vas v Meriki stoj čako?

- V Meriki sam nikoga nej emo. Nej žlato, nej spoznanca. Ali moja mati je eno spoznano žensko mejla tam, Dvörino Irmo iz Sakalauvec. Onadvej sta gnauksvejta dobre padaškinje bile. Prva liki sam odišo, je mati meni njeni atrejš dala.

Ka pa v Avstriji? Ste v lageri bili ali ste leko včasini tadala šli v Meriko?

- V Avstriji sam v trej lageraj biu. Najoporvin v Mürtzschlagi, te pa v Wiener Neustadt pa v Kaisersteinbruchi. Te tretji tabor je sa-

nam delo spravala. V Chichagoni je bila firma Ford, stera je delavce iskala. Tam je delo eden nemški mehanikuš, ge sam tó znau nemški gučati, zatok sam se glaslo. Tak sam te v Chichago prišo, tam sam začno delati. Radašič (mauz od materne padaškinje) me je v Chichagoni čako, don telko, ka si z nekakim leko v prvi vöraj gučo. En čas sam pri niji bijo, po tistom sam pa na svoje üšo.

V Meriki zdaj svojo držino mate, velke mlajše. Tak vidim, ka vi trno radi slovenski gučite, tak na

krat vküper prideva pa se veseliva.

Doma so vaš oča prej fejš na skrbi meli fude, samo tak so vam je nej dali.

- Naš pokojni oče so se trno bojali za svoje fude, ka so edne njine fude Rusi odnesli. Tau njim je trno žmetno spadnilo. Tistoga ipa je nej tak naleki bilau nauve fude küpiti. Dugo so si samo na arendo jemali fude od druge iže. Zatok so se trnok bojali, ka mlajši, steri smo se steli včiti, fude steremo. Gda so oča nej doma bili, te sam je mogo skurok vkradniti, ka sam malo igro. Dapa takšo krepko želenje sam emo igrati.

Pa veselje tó, kelko dja znam. Zdjaj v Meriki prej tó mate fude na gombe pa dostokrat sami sebi igrate. Znete eške slovenske pesmi, naute?

- Navekše slovenske pa avstrijske špilam. Če kdaj vküppridemo Slovenci, steri smo doma iz tej vasnic, te müva z bratom tó bole samo slovenske igrava, stera smo že tó doma znala. Domanje naute.

Istina, ka je vaš daum zdaj že v Meriki, dapa zatok Gorenji Senik tó ne morete pozabiti.

- Nej. Gda smo malo vekši bili, vó s šaule stanili, smo po večeraj vküpprišli, spejvali, k deklam smo ojdla pa je dražili. Najbole veselo je bilau, da so na ednom brejgi spejvali, na drugom so njim pa odgovardjali.

Stero dekló ste pa te najbole dražili?

- Djagarska Ana je čüdivito lejpa dekla bila, mi podje smo vsi za njauv skakali. Ona si je leko vöodebrala, koga si je stejla.

Če dobro vejim, je dunk nej domanjoga pojba vzela, ka iz Sakalauvec moža ma.

- Tau je žalostno bilau za nas, ka je nas nej stejla.

Ka mislite, zakoj nej?

Kodlin Toni s sestro pa z Marijano Sukič v študioni slovenskoga radiona.
(Foto: F. Mukič)

mo 15 kilomejtarov vkraj biu od vogrske granice. Od tam so te nas v Meriko pelali.

Zatok vas je srce nej fejš bolelo, gda je trbelo oditi?

- Name je fejš bolelo, ka sam iz slejdnjoga tabora taprejk na Vogrsko vido. Dapa nevarno je bilau, ka so vogrski agenti (ügynökök) lüstvo vküplövlili pa nazaj na Vogrsko pošilali. Mi smo se toga trno bojali.

Kak ste se v Meriki gornajšli?

- Gda smo s šiftom v New York prišli, nas je bilau 1600 z Vogrskoga. Z avtobusom so nas v New Jersey pelali, tam je bila ena pisarna (iroda), stera je

žmani, ka vas je dobro poslušati. Svojim mlajšom ste tadala dali materno rejč?

- Žalostno je, ka moji mlajši ne gučijo slovensko rejč. Tau je pa zatok bilau, ka je moja prva žena Merikanarca bila, nej znala nej slovenski, nej vogrski. Müva sva samo engliški gučala. Tak so se deca slovenski pa vogrski tó nej navčili. Brata pojep razmej slovenski, dapa nazaj zatok tó vsigdar engliški guči.

Vaša familija je doma na Gorenjom Seniki erična bila po tom, ka so vsi igrali na nikšoj škeri. Vi tó?

- Ge tó dosta igram na fude, pa brat Laci tó. Müva več-

morem domau priti"

- Tistoga ipa je vólko delo bilau, če je eden auto na Gorenjom Seniki po poštili leto. Njeni mauž je šofer biu, tau je erično delo bilau tistoga ipa. Najlepša dekla je te

najeričnoga čleka dobila. **Za kelko lejt ste najprvin iz Merike domau prišli na Senik?**

- Za deset lejt. V Meriko sam prišo 57. leta, najprva do-

mau pa 67. leta. S fligarom sam se do Frankfurta pripe- lo, tam sam na cug seu. Malo več kak osem vör je trpalo, ka sam v Beč prišo. Tisti osem vör sam nej djesti

daubo. Dosta pakov, dosta darov sam emo. V vagoni pistiti sam je nej vüpo, s sebov vlačiti do tistoga vagona, gde so djesti davali, sam pa nej sto. Gda sam domau pri-

šo, je tau najprvo bilau, ka sam se najdo.

Nej dugo po tistim, ka ste doma bili, je vaš brat Laci tó za vami odišo. Vi ste ga nagnučali?

- Gda sam me tistoga ipa pravo, ka leko ka on tó v Meriko pride, če ovak nej, ka me gorpoišče, mi je pravo, ka on nigdar nede po Meriki odo. Njemi je tó tó dobro. O Meriki je čüti nej sto! Dapa ovak se je zgaidilo. Ge sam gnauk samo pismo daubo iz Austrije, ka je v Austriji gé pa želej v Meriko priti. On je te eno dejklo emo, Bakino Mici. Ona sta badva taprejk odišla. Te sam ma ge tanazaj spiso, naj se oženita, ka te ležej papire dobita. Te sta se v Beči oženila pa tak k meni prišla.

Vaša paut je zdaj nej direktno na Senik pelala. Prišli ste v Nemčijo, gde se od vaše druge žene nečak (brata sin) ženi. Dapa zatok ste za par dni domau tó prišli.

- Tak sam si brodo, če sam že prej morja prišo, te morem es domau tó priti. Pri moji sestri sam na Dolenjom Seniki. Gorenji Senik sam vse pogledno, tam sam k meši üšo. Pogledno sam vse moje spoznance pa dobroga pajdaša Magašnoga Vilmoša. Tau me je trno veselilo.

Če de prej Baug pomagó, vaš brat Laci se drugo leto domau pripravla. Če te mogauči, pridete eške kaj z njim?

Midva sva že tau dugo gučala, ka bi gnauk rada badva nagnauk domau prišla. Ka bi te eške gnauk vsi trge (dva brata pa sestra) na Seniki vküp bili. Če mogauče baude, eške ne vejim, dapa mi tau priliko iškemo.

M. Sukič

Zgodba iz Amerike

Kak se je včila Ruth avto voziti?

Nej tak dugo nazaj je bilo doma na gledanji iz Amerike Toni Kozar (po domanje Kodlin Toni). Za par dni kak je tanazaj prišo v Ameriko, je nam poslau eto zgodbo (történetet).

Znano je, ka v Meriki veliki cintorge jestejo in velike ceste, poštilje vodijo skauz cintorov. Tau je zatok, ka z avtonami se not vozijo med grobe. Nisterni cintorje so zagrajeni pa vrata majo, drugi so pa oprejeti, tak gda-koli pa stokoli leko notra pela.

Naj baude tau tó znano, ka v Meriki nej trbej v autošolo oditi, če se sto šče navčiti auto voziti. Stokoli ga leko vči pa gdekoli, sam od sebe se tó leko vči. Po tistim dé na izpiti, na vižgo, pa če je dober, dobi pravico (vozníško) pa te leko vozi.

Je že 40 lejt minilo od tistogamau, ka se je tau zgodilo. Bio sam mladooženjeni, emo sam eden starejši auto, moja žena je tó vozila z njim. Vküp smo se spoznali z ednim mladim parom, bili so z Nemškoga. Mož se je Hans zvau, ženi ime je bilau Ruth. Lepau smo se spadašivali, eden drugoga smo pomagali. Vse je dobro bilau, zvün ednoga: Ruth je nej vejidla z autonom voziti. Zatok se je nakraci tak odlaučila, ka de se ona tó včila auto voziti. Na ja, vej pa dobro, naj se vči! Hans je tó emo eden starejši auto, naj se s tistim vči. Pitanje samo tau bilau, gde de se včila?

Na ceste ne more tavó, ka tam drugi vozijo, dvorišče je premalo, menkše poti so pa Ruthi prevozke. Nika si tó trbej vözbroditi, gde de se včila!

Brodimo ta pa nazaj, gnauk samo Hans gorskauči pa nam z velikim veseljem oznani: »Mam edno idejo, ka pa na cintori?!« Hej, tau je dobra ideja, tak naj baude, smo skončali.

Bio je nej daleč vkraj eden stari cintor, steri je vsigdar

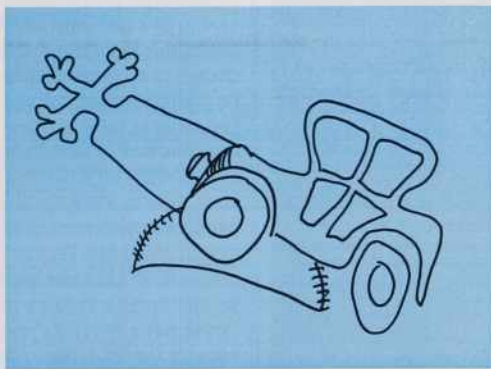
auto je skočo, volan se je zasükno na levo pa je naša Ruth že gori na ednom grobi bila. En stari spomenik, križ je tó tavdarila. Auto je tam gori na grobi stano. Nej je bilou cajta brodití, ka se je zgodilo, brz smo vsi zamaj vöposkakali iz autona. Gledali smo okolik, naj nas nišče ne vidi, ka smo mi tó zagnali. Nikoga je nej bilau, na cintori je vse mirno bilau. Hans je hitro not v auto sejo pa ga sto nazaj potis-

ka te vse pistim pa mo tak čofigo, ka de se vse iskrilo za menov.

Te je Ruthi napamet prišlo, ka ona košaro ma odzajek v prtljajniki (csomagtartó). Včasik je Hans vövezu košaro. Leko vam povejm, ka sam že dosta košare vido, ka se pletejo, ali tak brz raznok čejsati, kak sva müva čejsala, sam ešče nej vido. Razčejsene falate sva not pod kole stiskala pa je te Hans pa probó pomali nazaj tiskati. Zdjaj smo srečo meli: kole so se podjele na košaraj pa je auto venej bio. Brž doli na cesto! Te smo pa vsi trije z nikšo travov pa ka smo najšli, lüknje nazaj zakapali, križ sva s Hansom gorpostavila. Trno je na krivi stau, dapa tam je že dosta drugi tó na krivi stalo. Na velko srečo nas je nišče nej vido. Brž smo notzokakali v auto pa domau! Gda smo domau prišli, smo si jako zdehnili. Že po pauti smo si zgučali, ka je gnes nedela pa mo vsi k svetoy meši šli za hvalo davanje. Vej smo pa mi nikanej hüdogo nakanenja meli, samo se je naša ženska Ruth stejla navčiti avto voziti. V miri.

Nikomi smo nikanej povedali in za eden dugši cajt smo vse pozabili. Tisti, steri na cintori počivajo, so tó nikomi nikanej ovdili. Naj počivajo v miri!

Toni Kozar
Ilustracija: M. Kozar

oprejeti bio pa je lejpe ceste emo kaulivrat. Tak smo si zgučali, ka mo se v nedelo rano, kauli sedme vöre ta pelali pa de tam Ruth leko pomali vozila.

Tak smo mi trgé, Ruth, Hans pa jas, na drugo nedelo na cintor pripelali. Vse je lepau mirno bilau, düše nej bilau tam. Jas sam odzajek sejdo pa gledó tavó na okno, če bi stoj mogauče prišo. Hans je stavo avto, sta se menila, Ruth je sedla za volan. Ešče je roke nej na volani mejla, nutri je zakapčnila pa gaz poklačila. Naš

niti. Gaz ma je davó, dapa nika! Prvi den je dež prišo pa je zemla meka ostala. Kole so se samo čujksale in so tak nagnauk grabó skopale pa se pogroznile.

Tak, zdaj smo pa na ednom grobi veznjeni! Samo nas naj nišče ne vidi, samo naj policaji ne pridejo, ka te ne vola bode! Vsi tiskamo auto ta pa nazaj, dapa nešče vó iz grabe. Takšoga ipa človeki vse nikše misli na pamet pridejo: Ka pa, če te, steri tó počiva, gnauk samo vöpgledne, ka se na njegovom grobi godi. Vej pa donk nej,

Verica 2001

31. likovna kolonija mladih

„In čopič sem in čopič tja, v Špetru je kolonija“ smo peli pred dobrim letom v Italiji na 30. likovni koloniji. Letos je prišlo na vrsto Porabje, da sprejme mlade slovenske likovnike s Tržaške, Koroške, iz Vuzenice pa seveda iz Porabja.

več le malo grenčice. V sredo smo bili v Lentiju, kjer so se udeleženci počutili prav prijetno, kopali so se do večera. Naslednji dan smo šli peš v Števanovce, da bi si ogledali vasico, v kateri so mentorji, spremljevalci in nekateri udeleženci

smo napisali to besedo v slovenščini, italijanščini, nemščini, madžarščini in v narečjih. Hvala Bogu, kolonijo smo preživeli brez nesreč. Lastniki gostišča so nam strogo prepovedali kajenje v sobah, ker so stene iz lesa, in če je požar, ni

Vse je dobro, če je konec dober?

18. decembra lani je zame pa za Ireno Pavlič nepozablen dan bio. Tistoga reda so novine Porabje tau tu spisale, pa sam te nej strelja kaj pisati od toga, ka bi stoj mislo, ka bi valim s tejm. Te den sva z Ireno prejk vzele državno priznanje „Za manjšine“, stero priznanje je v Budimpešti predsednik vlade Viktor Orbán prejk dau nama.

Ednomi človeki se takše ne dá vsakši den. Žau, vsakšomi se tō ne da, dostim takšim tū nej, steri so si v življenji tau zaslūžili. Zdaj zavalmi Državnoj slovenskoj samoupravi, da so me predlagali za tau velko čest. Zdaj mam priliko zavalmi vsem tistim tō, steri so mi v moji „slūžbi“ pomagali. Ranč zatok, gda smo šli v Budimpešto v Parlament, sam s seov zvala nisterne, steri so dugo-dugo lejt z menov bili v vsakdanešnoj deli, v našoj „slūžbi“. Kakši je pa bio te den zame, za nas, ki smo tam bili, bi vam rada zdaj napisala. Prej spomini, če so „starejši“, vse bole polepšajo tisto, ka se godi z nami.

Tisti den smo na 11. vōro bili pozvani v Parlament. Od doma smo se meli tak 250 kilometrov pelati. Vsi „moji“ smo že v Varaših pred Lipov v kombiji sejldi, gda smo vpamet vzeli, ka ednoga gospauda nega nin nej. Čakamo 15, čakamo 30 minutov, telefoniramo ma pa se te tam samo njegva telefonska tajnica (ūženetrōžitō) glasi, našoga človeka pa tak, kak bi ga zemla požrla, nin nejga. Tej edni pri kombiji cigretline vlačijo na silo, je že takši dim, liki bi kaj gorelo, ge pa prste možgim, srce pa živci so mi pa v gunti. No pa te, počasi se njegvi rdeči auto nažlakoma nut obrne na parkirišče pa se on pomaleg vōvleče pa nas začudeno gleda, ka smo pa v tauj kmici tak blejdi, ka je vse sveklina gratala. Hajde, nut skaucimo v kombi, naš Laci na gaz stauipi. V navauli pa od čemeraj ničše nika ne pravi.

Do Budimpešte se zatok s telšimi ljudami tū vsekaj leko godi. December je, sofōr kūri kombi, samo ka prej ozajek tau nika ne čūtijo. Etak se pa nistarni vlečijo naprej na prva stolice, ka si človek misli, ka se te pa tisti mladi nazlūk vcuj k človeki vleče. Pa te moreš gorpriti, ka samo zatok, ka si ti kvoka pa moreš svoje piščence segrevjati. Pa te gor na tau moreš skrb meti na oblekjo tū. Vej pa v Parlament se zatok ne smejš tak nut postaviti kak kakši zmōždjeni laufar.

Že smo buma v Pešti pa nas vōra tō naganja, gda te naš človek začne zejvati pa pravi, ka je on tak lačen, ka včasim vuka zej. On de zdaj isko nika, gde de leko kaj djo. Na, sveta Trojica! Sreča, ka je volan naš Laci v rokej emo pa glad es, glad ta, naj merge od gladi, tak ma trbej, si je mislo, pa je samo klačo pedal.

V Parlament smo srečno nut prišli, pri cajti. Pa se je te začnila lejpa ceremonija, gde smo se vsi srečali, videli naše najvejše možakare, predsednika republike, predsednika vlade, ministre Torgyána, Ibolyo Dávid... Pa gda so nam priznanje že v roke dali pa smo z edno posanco šampanjca si nazdravili, smo gorprišli, ka je politik tū človek. Lepau smo si pripovejali z njimi.

Vsakšo delo gnauk na konec pride pa te nut v kombi pa domau. V Veszprēmi je pa te naš človek tak pravo, ka za tau, ka nas je telko čemerijo, nas pozove na edno pijačo. Kak etak začnemo piti, edna naša mlada je ugotovila, ka buma ona je v tau lejpo, elegantno gostilno tak nut stauipila, ka na vsakšjoj nogej drugi čreuve ma. Tau se je pa zatok zgodilo, ka je v Parlament z drugimi črevli ušla kak po pauti. V kombini je pa doj vrgla čreuve. Gda se je obūla, je buma v kmici med štirimi črevli mogla prebirati pa je „zavādila“.

Etak je, gda se človek po svejti vozi!

I. Barber

Vsi udeleženci kolonije. (Foto: B. Šoš)

Letošnja kolonija je potekala od 19. do 25. avgusta v čudovitem, mirnem okolju v gostišču "Ružič" na Verici. Na razpis Zveze Slovencev na Madžarskem se je prijavilo 26 udeležencev. Dve udeleženci sta sicer odpovedali, vseeno jih je bilo 26, ker sta namesto njihju prišla dva nova: eno dekle iz Celja pa fant z Verice. Dopolndanske delavnice so vodili štirje likovni pedagogi. Pri njihovem delu so pomagali štirje spremljevalci. Udeleženci so bili res pridni, navdušeno so delali in veliko lepih stvari je prišlo izpod njihovih rok.

Vsak popoldan smo šli na kakšen izlet. V ponedeljek, ko je bil pri nas državni praznik, smo udeležence peljali v Monošter, kjer so si ogledali muzej pa baročno cerkev, nato so imeli prosti čas in ves popoldan so lahko preživeli na proščenju. Naslednji dan je bil namenjen spoznavanju okolice, pod vodstvom gospoda Lacija Kovača smo se sprehajali po Verici-Ritkarovcih. Obiskali smo tudi lončarja Karla Dončeca, ki nam je pokazal, kako dela, in v narečju povedal, kako je postal lončar in kako nastajajo njegovi izdelki. Otroci so ga z zanimanjem poslušali, čeprav so imeli nekateri težave z razumevanjem našega narečja. Zvečer smo imeli piknik, na katerem so se nekateri tako najedli, da jim je postalo slabo in naslednji dan niso želeli zajtrka, tem-

Čutim neustavljivo dolžnost, da se v imenu mentorjev, spremljevalcev in vseh udeležencev zahvalim letošnjemu organizatorju - Zvezi Slovencev na Madžarskem - za izredno uspešno organizacijo likovne kolonije mladih. Morda imamo prav zaradi tega organizatorji likovne kolonije, ki bo naslednje leto v Vuzenici, toliko težjo nalogo.

Teden dni je kratek čas, vendar dovolj, da ostane kot drobna, dobra sled zapisana v mehko dušo mladega srca vsakega udeleženca. Z očmi in dušo smo teden dni vpijali kulturne, oblikovne in barvne značilnosti prelepe pokrajine. Vso to doživljanje sedaj najlepše odseva iz likovnih del, ki so jih ustvarile te mlade roke. Tudi njim zahvala. Kolonija je in bo upam tudi v prihodnje rodovitno okolje za rast in razvoj mlade ustvarjalnosti. Te kvalitetne, vsebinsko in organizacijsko bogate oblike združevanja mladih so pustila v mladih dragocena spoznanja, ki omenijo pomembno popotnico v svet lepega in skladnega.

Emil Košič

pred štirimi leti že bili. Bili so radovedni, kako so obnovili bivši pionirski tabor, kjer so bivali takrat. Ostali, ki še nikoli niso bili v Števanovcih, so pa bili res presenečeni, ko so zagledali staro šolo in slišali, da hodi vanjo le toliko učencev, kot v večjih mestih v en sam razred. Pešačenje je zelo izrpalno otroke, zato sem omenila, da vozi redni avtobus do Verice. Veselja otrok ne morem opisati...

V petek smo že pripravljali razstavo za zaključek v kulturnem domu. Naredili smo tudi bilten, ki je nastal iz slik udeležencev pa iz majhnega slovarja. Za vsako črko slovenske abecede smo napisali besedo, ki so jo otroci narisali in okrog risbe

rešitve. In kaj mislite, kje so se skrili nekateri, da bi kadili? Seveda v sobi. Ničše jih ne bi opazil, ampak ogorek so vrgli skozi okno in je padel ravn na glavo lastnikovega očeta... Toliko o sreči v nesreči! Naši gostitelji so nam postregli z dobro hrano, kar smo iz dneva v dan samo hvalili. Čeprav so bili gostitelji Madžari, so se potrudili in so nas že drugi dan vprašali slovensko, kaj bi radi pili pri zajtrku: "Kavo? Mleko? Čaj? Kakav?"

Udeleženci so se poslovili od nas in polni lepih doživetij so se napotili domov. Kaj bi lahko rekla na koncu drugega, kot: VIDIMO SE NASLEDNJE LETO V VUZENICI!

Brigita Šoš

OTROŠKI

Bila sem v poletni šoli

Letos je bila poletna šola slovenskega jezika v Domžalah, trajala je od 27. julija do 11. avgusta. Z Madžarske nas je bilo pet učencev. Štiri deklice in en sam fant. Tri deklice smo bile iz Porabja, en fant pa punca sta pa bila iz Budimpešte.

V soboto okoli 11. ure smo se napotili in smo se vozili več kot 4 ure, da smo prišli v Domžale. Vljudno so nas sprejeli in so nam povedali, da bomo imeli prenočišče v Dijaškem domu v Kamniku. Najprej smo nekaj pojedli in popili, da bi se malo osvežili, potem smo pisali test, da bi lahko ugotovili, kdo koliko zna v slovenščini. Nakar so se starši, ki so nas sprejemili, vrnili domov, mi smo pa odšli v dijaški dom.

Vsak dan smo vstali ob 7. uri, ob pol osmih smo zajtrkovali. Potem nas je avtobus odpeljal v šolo. Pouk je trajal od 9. do 12. ure, vmes smo imeli tudi odmor. Bilo je sedem skupin. Jaz sem delala v četrti skupini, moja učiteljica je bila Barbara Oman. Imeli smo jo radi.

Popoldne smo imeli zelo dobre programe. Velikokrat smo se kopali, bili smo tudi v Ljubljani in Celju. 7. avgusta smo imeli celodnevni izlet. Bili smo v Postojnski jami in na morju. Najprej smo si ogledali Piran, potem smo se kovali v Fiesi. Bilo je zelo vroče, a mi smo se kljub temu imeli lepo. Po večerih smo poslušali glasbo in se sprehajali.

Okoli četrtega teden smo se začeli učiti zaključni program. Pripravljali smo pesmi in glasbo. Zaključni program se je začel v soboto ob deseti uri. Bili smo veseli, obenem pa tudi žalostni, kajti napočila je ura slovesa.

Po kosilu smo se poslovili, dali kovčke v kombi, s katerim je prišel po nas Laci Nemeš. Tudi nekateri starši so ga opremili.

Hvala, da sem se lahko udeležila poletne šole v Domžalah. V pomoč mi bo pri učenju slovenščine v šoli. Upam, da bom tudi naslednje leto lahko šla v poletno šolo.

Katalin Čato,
OŠ Gornji Senik

Tudi ti sliki sta nastali v likovni koloniji.

MLAŠEČI

Nakupovanje šolskih potrebščin (dvogovor)

KOTIČEK

Mati: Ana, si napisala seznam stvari, ki jih morava kupiti, ne da bi kaj pozabili!

Ana: Seveda! Najprej morava iti v drugo nadstropje, v papirnico.

(V papirnici je mnogo ljudi, ampak prodajalka je zelo prijazna.)

Prodajalka: Dober dan! A lahko pomagam?

Mati: Dober dan! Potrebujeva nekaj šolskih potrebščin.

Prodajalka: Iščeta kaj posebnega?

Ana: Ne! Potrebujem samo zvezke, lepilo, čopič, svinčnike in škarje.

Prodajalka: Imamo vse, prosim malo počakajta, dokler ne pridem nazaj!

(Mati in Ana se pogovarjata.)

Mati: Ana, ne potrebuješ peresnice? Jo imaš?

Ana: Imam, zame je stara tudi dobra. Ampak šolska torba je res že zelo strgana.

Prodajalka: Izvolite, tukaj je vse. Lahko prinesem še kaj?

Mati: Ne, hvala. Koliko moram plačati?

Prodajalka: Vse skupaj 1.500 tolarjev.

Mati: Izvolite!

Prodajalka: Hvala, tukaj je račun. Na svidenje!

Mati: Na svidenje!

(Mati in Ana sta že v drugo trgovino.)

Prodajalka: Prosim?

Ana: Malo bi rada pogledala.

Prodajalec: Seveda, samo izvolite!

Ana: Mati, poglej! Ta torba mi je zelo všeč. Rada bi hodila z njo v šolo.

Mati: No, potem pa jo bova kupili. Tudi meni se zdi zelo lepa, in ni tako draga.

Prodajalec: Sta se odločili?

Mati: Ja! To potrebujeva.

Prodajalec: Samo 5000 tolarjev, ker ta mesec dajemo 20 odstotkov popusta.

Mati: Zelo dobro! Izvolite in na svidenje.

Prodajalec: Na svidenje!

Žuži Šulič

Gimnazija Monošter

LIKOVNA KOLONIJA MLADIH-VERICA

Mladi ustvarjajo.

Zaključek kolonije.

Fotografije:

B. Šoš

KAUT

UTRINKI S TROMEJE

Tromejnik s slovenskim grbom pa dvöma žüpanoma.

Tromejnik z vogrskim grbom pa trejmi Terplani-Trplani (Feri, Avgust, Vendel).

Jaj, kak so dobre ocvirkove pogače..."

„Dun sam lado gor priti“ – pravijo Fartek bači

„Vej si pa müva tau pivo leko razdeliva...“

Kumarična omaka / Aubrike / Uborkamártás

5-6 srednje veuke nakvašene aubrike, 6 žlic vrnjoga mlejka, 2 žlici mele, sau, prpeu, eci, voda.

Nakvašene aubrike zribamo, v laboško dejemo in gorvlegemo vodau ali meseno župo pa tak sküjamo. Šest žlic vrnjoga mlejka zgraužamo z 2 žlici mele pa cüvlegemo k aubrikam. Osolimo, malo prpramo. Če je potrebno, eške malo ecina cüvlegemo.

Dober tek!

Hilda Čabai

NIKA ZA SMEJ...

Praj

Anuška je inda svejta v Varašü slüžila. Eden den ji gospa etak pravi: »Anuška, kak pa ti ram čistiš? Gledaj, na staucaj je za eden prst kusti praj.« Anuška pa: »Draga gospa, tau sam ge nej kriva, če na tej staucaj nišče nigdar ne sedi.«

Tretji tanači

Naš Janči velko nevalo ma. Vsakši den več vaga, ne more si pomagati. Etognauk, gda se je vago, so vage že 100 kil kazale. Te si je pa oblübo, ka de k doktorü, naj ma pomaga. Že pri dvöma je bio, pa se ma je nej vidlo, ka sta ma tanačivala. Etak že pred

tretjim doktorom stoji pa pravi, naj ma nikše dobre tanače da, zatok ka sta prviva dva gučala, tau je za nikoj. Doktor ga pa pita, ka sta pa te tejva dva tanačivala. Janči pa: »Prvi mi je pravo, naj dosta odim pa lejčem se pa ta. Te drugi mi je pa pravo, naj dem v toplice na Hévíz. Ka mi pa vi pravite?« Doktor pa: »Idte pejški v toplice Hévíz.«

Oča pa čij

Ilonka etognauk doma cmüča pa djajcka. Etak pravi: »Toga Jančina mi pa nej trbej za moža, kakoli baude.« Oča pa: »Sto te je pa kaj pito? Ti misliš, ka je tistoga reda Evo stoj pito, če šče Adama za moža?«

I. Barber

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtak

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič

Naslov uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1,
p.p. 77,
tel.: 94/380-767

e-mail:
porabje@mail.datanet.hu
ISSN 1218-7062.

Tisk:
SOLIDARNOST D.D.
Arhitekta Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Časopis izhaja z denarno pomočjo Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madžarskem.